

Indenrigsministeren (Rode): I Sygekasseloven af 1915 er Reglerne for Tilskuddet til Sygekasserne fra Staten fastsatte efter Medlemsantallet og Kassernes Udgifter; dog er der sat en Maksimumsgrænse for det samlede Beløb, der kan ydes for hvert enkelt Medlem, forskelligt, efter som Kasserne virker i Hovedstaden, i Købstæderne eller Landdistrikterne. I den forløbne Tid er Sygekassernes Udgifter imidlertid steget saa stærkt, at man nu staar overfor en nær forestaaende Tilstand, hvor Sygekasserne alle vil være naaet op til det Maksimumsbeløb pr. Medlem, der kan ydes efter Lovens § 13. Da det ikke har været Rigsdagens Hensigt at fastsætte et saadant Beløb pr. Medlem, men just at tage Hensyn til Udgifterne, virker disse Maksimumsgrænser nu mod den ved Lovens Bestemmelse tilsigtede Hensigt. Centralorganisationen af Sygekasser og Sygekasseinspektoratet i Forbindelse med Nævnet har derfor andraget om, at der maatte blive fremsat Forslag for Rigsdagen, hvorved disse Maksimumsgrænser blev hævet, saaledes at altsaa kun Hovedbestemmelsen blev staaende, at der blev ydet Sygekasserne et fast aarligt Beløb pr. Medlem og en vis Del af Udgifterne. Jeg har med det Rigsdagsudvalg, der er nedsat ifølge Lov med andre Op-gaver for Øje, forhandlet dette Spørgsmaal forinden Forelæggelsen. Der udtaltes her fra nogle Sider et Ønske om, at Lovforslaget skulde begrænses til foreløbig kun at gælde for to Regnskabsaar. Jeg forhandlede videre med Sygekasseinspektøren, og denne gjorde gældende, at der ikke var nogen som helst Sandsynlighed for, at de Forhold, der nu havde bevirket, at Sygekassernes Udgifter var steget saa højt, at Maksimalgrænserne virkede, som før skildret, vilde forandres, og han maatte derfor mene, at Sygekasserne i høj Grad vilde ønske, at Loven blev af en varig Karakter, og at Forholdene blev ordnet een Gang for alle. Der blev derfor i det andet Ting fremsat Forslag om en endelig Bestemmelse i saa Henseende. Men i Folketinget kom de samme Ønsker til Orde som i Rigsdagsudvalget, og det blev fra alle Sider fremhævet, at det gav den bedste Udsigt til den hurtigst mulige Fremme af Loven, hvis man vilde indstætte en Bestemmelse om, at denne Ophævelse af Maksimalgrænsen kun skulde gælde foreløbig, for Aarene 1917 og 1918. Hvis Sygekasseinspektøren har Ret i sin Formodning om, at de Forhold, der nu medvirker til at gøre Maksimumsgrænserne

mindre hensigtsmæssige, vil være varige, vil jeg ogsaa antage, at Rigsdagen, hvis den nu maatte vedtage en midlertidig Lov, senere vil være sindet at give den en varig Karakter. Jeg kunde derfor i Folketinget acceptere den foreslaaede Ændring og skal nu her anbefale den til det høje Ting. Hvis man vedtager den, maa Følgen blive, at man ogsaa maa ophæve den Reguleringsfond, hvis Formaal var at raade Bod paa den Ulighed, som Maksimalgrænserne kunde medføre. Jeg haaber paa den samme gunstige Stilling i dette høje Ting overfor dette lille, men for Sygekasserne højst betydningsfulde Lovforslag.

Dalsgaard: Da det foreliggende Lovforslag gaar ud paa midlertidig at ophæve Maksimalbestemmelserne for Tilskuddet til de anerkendte Sygekasser, finder jeg Anledning til ganske kort at opfriske i Erindringen disse Maksimaltaksters Oprindelse og Grundene, hvorfor de af Rigsdagen blev sat ind i den gældende Lov. Reglerne i den gamle Sygekasselov for Udregning og Fordeling af Statstilskuddet til de anerkendte Sygekasser medførte Tid efter anden, at Tilskuddet til Sygekasserne blev meget forskelligt, efter som de havde Domicil i København, Købstæderne eller Landdistrikterne. Det var særlig Landdistrikterne, der mere og mere blev Stifbørn ved den Fordeling af Statstilskuddet, som fandt Sted efter den gamle Sygekasselov. Grundene hertil finder jeg ikke tilstrækkelig Anledning til at komme nærmere ind paa ved denne Lejlighed. Men dette Misforhold affødte en Trang til andre Fordelingsregler i den nye Lov. Medens den flydende Del af Tilskuddet efter den gamle Sygekasselovs Regler skulde fordeles efter Præmiens Størrelse, enedes man i den nye Lov af 10. Maj 1915 om, at denne Del af Tilskuddet skulde sættes i Forhold til visse af Sygekassernes Ydelser. Den siden da forløbne Tid har ogsaa noksom godtgjort, at det var en meget heldig Forandring. Statens Tilskud er siden blevet fordelt meget mere ligeligt paa de forskellige Hovedgrupper af Sygekasser i Forhold til deres Medlemmer, end det var Tilfældet tidligere.

Da det imidlertid ikke paa Forhaand kunde vides, hvilken Indflydelse de nye Fordelingsregler vilde faa paa Størrelsen af Statskassens Tilskud til Sygekasserne, og da man den Gang saa meget mere nøje paa nogle hundrede Tusinde Kroner, end man nu ser paa et tilsvarende Antal Millioner Kroner, kom den Tanke ganske naturligt op, om det ikke var rigtigst og